

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 17

Mấy thằng bạn thân chúng tôi, bao lâu nay vẫn rất thích nói chuyện về Thẩm Giai Nghi.

Chỉ cần đám bọn tôi tụ tập lại, tình hình gần đây của Thẩm Giai Nghi, hoặc những hồi ức trước kia khi cả bọn cùng theo đuổi cô, sẽ được tua băng phát lại. Chúng tôi xác nhận, bổ khuyết cho hồi ức của nhau. Thẩm Giai Nghi, chính là thời trai trẻ cho tất cả chúng tôi.

Mùa hè năm 2004.

Tôi và đám A Hóa, Hứa Bác Thuần, Liêu Anh Hoảng, Lại Sam Tường lên kế hoạch cùng đến Hoa Liên chèo thuyền trong kỳ nghỉ, không ngờ lại gặp phải trận mưa rào sau khi đuôi bão đi qua, tàu hỏa chạy đến ga Thất Đảo thì đường ray bị ngập nước, không đi được nữa. Bọn tôi đành xuống tàu, thay đổi hành trình, bắt xe bus đến Bắc Đầu đánh mặt chược, rúc vào khách sạn suốt ba ngày liền.

Chơi mặt chược được một lúc, chúng tôi bất giác lại nói về Thẩm Giai Nghi.

“Trời ơi là trời, chúng ta lại nói về Thẩm Giai Nghi rồi!” Liêu Anh Hoảng lắc đầu, tự mình cũng cảm thấy tức cười.

“Nói thật đi, sao hồi đấy cậu tự tin có thể cưa được Thẩm Giai Nghi thế?” Hứa Bác Thuần nhìn tôi, do dự không biết nên đánh quân nào.

“Kha Đăng là vậy mà, lúc nào chẳng tự tin một cách vô lý.” A Hòa nằm dài trên giường xem ti vi.

“Thực ra hồi đó cả ngày tớ đều nghiên cứu ảnh chụp chung với Thẩm Giai Nghi, định xem bọn tớ có tương phu thê không. Cực kỳ hy vọng, nếu có thì chẳng phải vô địch luôn rồi sao? Cả vận mệnh cũng đứng về phía tớ.” Tôi cười.

“Kết luận? Có không?” Liêu Anh Hoảng đánh ra một quân bài.

“Không.” Tôi móc mũi.

“Ha!” A Hòa cười khẩy.

“Có điều, tình yêu có thể cố gắng mà, không phải sao?” Tôi buột miệng lầm bầm.

Lời vừa dứt, cả bọn cười lên ha hả, cười bò cả ra.

Lại còn không à, có một trăm cách khác nhau để đánh mất tình yêu, thì cũng có một trăm phương pháp để tiếp cận tình yêu.

Chép lại lời tựa của tác giả trong quyển Tình yêu hai tốt ba xấu của chính tôi:

“Tình yêu, rất có thể là biến số khó kiểm soát nhất trong đời, cũng chính vì thế mà nó khiến con người ta ngây ngất.

Nhưng tình yêu là gì? Khi có người đưa ra đáp án cho câu hỏi ngàn đời này, đó chẳng qua chỉ là một cảm nhận nào đó mà người ấy đã từng trải nghiệm, hoặc chỉ là bộ dạng dụ dỗ, cố làm ra vẻ u buồn mà thôi.

Tình yêu là hình ảnh thu nhỏ của cuộc đời rất nhiều người. Đáp án có lãng mạn, có điên cuồng; có tạc dạ ghi lòng, có rung rinh xúc động; có sinh tử bên nhau, có phản phúc bội bạc; có chín chắn, có chờ đợi chín chắn.

Đáp án mà mỗi người muốn tìm đều không giống nhau, bởi mỗi linh hồn đều cực kỳ độc đáo.

Đáp án mà mỗi người cuối cùng tìm được đều không giống nhau, vì tình yêu còn cần đến vận may nữa.

Trước năm hai mươi tuổi, tôi một lòng kiên trinh tin tưởng chỉ cần cố gắng thì sẽ giành được tình yêu. Thật là ngây thơ!

Sau năm hai mươi tuổi, tôi tỉnh ngộ hiểu rằng, hầu hết các mối tình, ngay từ khi bắt đầu đã được định sẵn kết quả. Từ trong tiềm thức, tuyệt đại đa số mọi người đều đã chấm điểm cho “cơ hội yêu đương” với người khác giới ngay từ ấn tượng đầu tiên, từ đó đưa ra quyết định.

Nhưng ngoài vận may, tình yêu cũng cần bổ sung bằng rất nhiều nỗ lực, cũng đong đầy mùi vị và ánh sắc của mồ hôi và nước mắt.

Vì vậy, dáng dấp của tình yêu mới làm lòng người rung động đến thế.

Tình yêu của bạn, chẳng ai trên đời đủ sức định nghĩa giùm.

Các chuyên gia chiêm tinh đi chết cả đi!

Các tác giả giữ mục “Gỡ rối tơ lòng” trên báo cũng đi chết cả đi!

Tất cả các loại người quan tâm ra sức khuyên dỗ bạn lúc nào nên yêu lúc nào không nên, đều đi chết cả đi!

Dững cảm tin tưởng cái mũi của mình, lao vào một cuộc yêu đương của tuổi trẻ đi thôi!

Cuộc sống những năm cấp III rất phong phú, ngoài những buổi đi học thêm, hầu như tối nào tôi cũng ở lại trường học bài.

Ngày nghỉ cuối tuần, Thẩm Giai Nghi đôi khi lại đến học ở trung tâm văn hóa để thay đổi môi trường. Tôi biết được, bèn luyện thành thói quen sáng sớm tinh mơ đã xếp hàng giành chỗ đọc sách ở cửa trung tâm văn hóa. Chúng tôi trao đổi đề mẫu, chia sẻ vở ghi của những môn học chung, đánh cược điểm thi tháng hết lần này đến lần khác.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, chị gái của Thẩm Giai Nghi đã thi đậu đại học, rời nhà lên Đài Bắc. Từ đó, những lúc ở lại trường học bài buổi tối, tôi lại càng để tâm hơn đến Thẩm Giai Nghi giờ chỉ còn lẻ loi một mình.

Lại một mùa hè nữa, lần thứ hai chúng tôi tham gia trại hè Phật học dành cho nhi đồng, lần này tôi không làm anh phụ trách nhóm, mà đi làm tạp vụ rửa bát với chia thức ăn. Thăng Lý Phong Danh sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với tôi, cũng phụ trách rửa bát, rửa mãi rửa hoài, nó liền yêu luôn cô bé Thực Huệ cùng rửa bát với bọn tôi, trở thành thằng khốn kiếp đầu tiên trong hội bạn thân có bạn gái.

Sau đó, lại một mùa hè nữa trôi qua.

Chúng tôi đã hỉ hỉ hả hả đánh cược điểm đến kỳ thi thử, đến với năm lớp Mười hai bận rộn bù đầu.

Dưới ánh sáng rực rỡ của tình yêu theo kiểu cần cù học tập, thành tích của tôi luôn ở trong top 30 toàn trường. Nhưng vì thiên phú học hành của tôi đã bùng cháy lên đến cực hạn, tôi dần dần nhận rõ mình chẳng bao giờ tiến vào top 10 toàn trường được (trừ phi 20 đứa ở trên đồng loạt chuyển trường), cũng có nghĩa là, tôi không thể thi vào trường y Từ Tế như Thẩm Giai Nghi nói. Chẳng sao, nếu đã không phải hạt giống cho ngành đó, tôi liền đổi mục tiêu phấn đấu thành khoa Thiết kế công nghiệp của trường đại học Thành Công.

Trải qua một năm chinh chiến lại kế hoạch tình địch, tôi xác nhận đối thủ chính chỉ còn lại một mình thằng A Hòa.

“Nói thật đi, mày cảm thấy mày thắng được A Hòa không đấy?” Hứa Bác Thuần ngồi trước máy chơi điện tử, chơi trò “Võ sĩ dũng mãnh”.

“Tại sao tao lại thua?” Tôi cật lực nhấn nút thật nhanh, tung ra “Cú đấm sao băng”.

“Theo tao biết, chị gái A Hòa làm cố vấn cho nó, ví dụ như mua quà sinh nhật, hay cần phải nói chuyện với con gái như thế nào... nghe có vẻ đáng tin cậy lắm.” Hứa Bác Thuần cũng đang cật lực nhấn nút.

Hai nhân vật đang lao vào sống mái với nhau trên màn hình.

“Đúng thế, so với người chị rất hiểu bọn con gái của thằng A Hòa, quân sư Hứa Bác Thuần của tao đúng là đồ rắm chó.” Tôi nhú chặt mày, nhìn nhân vật của mình trong nháy mắt bị đánh bay lên. Nhưng trong lòng đã ngầm có kế hoạch.

Không sai, đơn độc tác chiến rất chi hào hùng, nhưng cái giá phải trả khi thất bại quá lớn, tôi không chấp nhận nổi. Thua mà hào hùng, làm sao bằng búa ra thiên la địa võng để giành thắng lợi chứ!

Tối hôm ấy đạp xe về nhà, tôi liền lấy hết dũng khí, viết một bức thư cho chị gái Thẩm Giai Nghi, dán tem gửi đến trường đại học của chị ấy, nội dung không ngoài việc thừa nhận mình thầm yêu Thẩm Giai Nghi, đồng thời mong rằng chị ấy có thể ủng hộ về mặt thông tin.

“Chị gái của tình địch giúp thì có gì hay ho chứ, tiên sư, anh đây có hản chị gái của Thẩm Giai Nghi đích thân hỗ trợ đây này!” Tôi hít một hơi thật sâu, bỏ phong bì vào hòm thư.

Cầu giời khẩn Phật cho lòng thành khẩn của tôi có hiệu quả, ít nhất là chị Thẩm không đi tố cáo tôi với Thẩm Giai Nghi, bảo tôi lén lút mời chị ấy làm quân sư.

Thế vẫn chưa đủ.

Tôi gọi điện thoại, tìm Diệp Ân Tuyên là bạn thân của tôi và Thẩm Giai Nghi hồi cấp II, giờ đang học trung cấp năm năm ở Gia Nghĩa, năn nỉ ỉ ôi mãi để Diệp Ân Tuyên phải thề làm tai mắt cho tôi, tiết lộ những tâm tư Thẩm Giai Nghi chưa nói với tôi bao giờ.

“Được thì được thôi, nhưng... thế này hình như không phải với Thẩm Giai Nghi rồi.” Diệp Ân Tuyên khổ sở nói.

“Có gì mà không phải? Lấy đâu ra chuyện gì không phải chứ? Tóm lại Thẩm Giai Nghi có yêu tớ hay không thật ra chẳng liên quan gì đến cậu, tớ cũng có bảo cậu nói giúp tớ đâu. Cậu cảm thấy Thẩm Giai Nghi là loại con gái chỉ cần cậu bốc thơm tớ lên thì cô ấy sẽ yêu tớ đấy chắc?”

“Vậy cậu muốn tớ làm gì đây?” Diệp Ân Tuyên chùng như rất miễn cưỡng.

“À, chỉ là, cung cấp cho tớ thêm một ít chuyện bí mật của Thẩm Giai Nghi thôi, những chuyện khác để tớ tự làm được rồi!” Tôi cười ha hả ở đầu dây bên này, lòng bàn tay siết chặt toát đầy mồ hôi lạnh.

Một tuần sau, chị Thẩm trả lời thư cho tôi, nội dung bức thư làm tôi nháy mắt lên.

“Chị không thể bảo em gái chị rằng nó nên yêu ai, nhưng chị rất thích sự thẳng thắn của em. Em cứ thường xuyên viết thư cho chị nhé. Cố lên!” Chị Thẩm Thiên Ngọc viết thế, là bàn tay cầm bức thư của tôi tràn đầy năng lượng.

Như thế, tôi đã có thêm hai vị quân sư rất gần gũi với Thẩm Giai Nghi giúp sức, đồng thời cũng từ những nguồn tin này mà tìm hiểu được, địa vị của tôi trong lòng Thẩm Giai Nghi rất đặc biệt, không phải bạn bè bình thường, song cũng chưa vươn được đến phía chữ “yêu” kia.

Nhưng, chính là rất đặc biệt. Đặc biệt đến mức không thể định nghĩa rõ ràng.

Tôi muốn thêm một chút nữa, một chút nữa thôi.

“Để Giai Nghi biết mình có tình cảm đặc biệt với cô ấy, dường như cũng khả thi đấy nhỉ?” Tôi lẩm bẩm tự nói một mình, đứng trên ban công, nhìn bầu trời đêm bị cột ăng ten chia cắt thành mấy mảnh.

Yêu một người thì chẳng cần quan tâm đến lịch trình cụ thể gì cả, cũng chẳng thể xác định thời cơ nào mới là thích hợp nhất để người ấy biết được tâm ý của mình.

Nghĩ lại, nhờ vào cuốn sổ thường ngày không ngừng ghi lại những chủ đề có thể nói chuyện, thời gian tôi và Thẩm Giai Nghi buôn chuyện điện thoại mỗi lúc một dài hơn, đã có thể kéo dài đến ba bốn tiếng đồng hồ. Ba bốn tiếng cơ đấy! Tán chuyện ăn ý đến đẳng cấp này, hẳn cũng ngấm ngấm biểu thị rằng tôi có thể... đặc biệt hơn cả đặc biệt một chút rồi nhỉ?

Lần này, hãy gạt hết những tính toán gian trá kia đi, dựa vào trực giác thôi!

Tôi nhìn phần lời bài hát trong cuốn sổ, bài hát tôi viết cho Thẩm Giai Nghi, đã sắp tuôn trào rồi.

Điểm đến của chuyến du lịch tốt nghiệp cấp III là Khẩn Đình. Năm nào khóa nào cũng thế, chẳng có gì mới mẻ cả.

Buổi dạ hội hôm đầu tiên, nhà trường thuê trọn hội trường lớn của trung tâm hoạt động thanh niên Khẩn Đình, lớp nào cũng có thể đăng ký lên sân khấu hát hò biểu diễn, có điểm danh, nên không ai dám tự tiện chạy ra khỏi hội trường đi chơi đêm, mấy trăm người tụ tập vào một chỗ, ủ rũ nghe nhạc.

Thế này rất hay, người càng đông, lại càng hợp với tính cách của tôi.

“Kha Đăng, mày phải nghĩ cho kỹ đấy!” Hứa Bác Thuần hồ nghi, không nhin được lên tiếng nhắc nhở tôi.

“Hả?” Tôi đập đập tay lên mặt. Dùng sức đập mạnh lên mặt.

“Mày mà làm thế, thì sẽ giống mấy thằng bọn Liêu Anh Hoằng, Tạ Mạnh Học, A Hòa rồi còn gì.” Hứa Bác Thuần trợn mắt nhìn tôi.

“Coi như tao không kiềm chế được nữa đi. Tao vốn là loại người đó mà, cái loại khốn kiếp đã thích ai thì chỉ hận không thể cho toàn thế giới biết được điều đó ấy.” Tôi vung tay, tự cổ vũ chính mình.

Tôi cầm lời bài hát đã photocopy từ trước phát cho hai chục thằng con trai đã tập luyện thành thực ca khúc “Anh vẫn ngày ngày nhớ đến em”. Cả bọn chẳng đứa nào hiểu gì cả, đến khi định thần lại, toàn bộ đã đứng quây quanh mấy chiếc micro, đợi tôi ra hiệu lệnh.

Trong hội trường khá giống với trường đầu La Mã cổ đại, người dẫn chương trình đang chờ tôi lên tiếng, tất cả học sinh lớp Chín, lớp Mười hai có mặt tại đây đều đang chăm chăm nhìn tôi. Tôi nhướn mày, hít sâu, đầy lòng tự tin thiên bẩm của

mình lên đến đỉnh điểm.

Tôi tìm thấy Thẩm Giai Nghi đang ngồi bên dưới, ánh mắt hờ hững lướt qua bên cạnh cô.

“Bây giờ, tớ muốn tặng cho người con gái tớ thầm cảm mến một bài hát do chính tớ sáng tác. Hy vọng một ngày nào đó của nhiều năm sau, người ấy vẫn có thể nhớ lại, đã từng, có một người con trai như thế, đã làm một việc như thế, bởi vì cậu ấy vô cùng vô cùng thích người ấy.” Tôi vỗ vỗ vào đám con trai đang hết sức ngạc nhiên đứng bên cạnh, nói: “Bắt đầu đi, những nô bộc trung thành của ta!”

Cả hội trường náo động một hồi. Chúng tôi bắt đầu hát, dùng các âm điệu khác nhau để thay thế nhạc nền, hiệu quả cũng tạm được.

Anh, chưa bao giờ biết, tại sao một kẻ điên cuồng như anh, lại gặp được, lại gặp được cô gái tuyệt vời như thiên sứ là em. Còn anh, cũng không biết, tại sao hai bên góc học tập viết đầy tên em, cũng không biết, là ai khiến anh khóc gào giữa đêm thâu. Anh nhớ em, nhớ em nhớ em nhớ em nhớ em...

Thẩm Giai Nghi nghe được một nửa, liền bắt đầu thì thầm nói chuyện riêng với cô bạn ngồi bên cạnh.

“...” Tôi thầm kinh hoàng.

Không lâu sau, Thẩm Giai Nghi quay người đứng lên khỏi chỗ ngồi, không biết chạy đi đâu. Bóng hình rời đi của cô khiến tôi lú cả lưối.

... Vậy coi như thổ lộ thất bại rồi sao? Vì tôi đã lộ nguyên hình, Thẩm Giai Nghi rốt cuộc cũng liệ t tôi vào với đám con trai “tình cảm chưa chín, trở ngại cô học hành” rồi sao? Hay là Thẩm Giai Nghi vốn hay ngượng ngùng, không thể đối mặt với hỏa lực siêu cấp kiểu này?

Tan hội, trước khi ra ngoài chơi đêm, cả bọn đều đi tìm Thẩm Giai Nghi chụp ảnh chung, một lũ con trai thầm yêu Thẩm Giai Nghi tụ lại một chỗ, giơ ngón tay lên thành hình chữ “V”. Vì tôi vừa thổ lộ tình cảm mà không nói rõ đối tượng là ai, tất

cả vẫn mang những ý đồ khác nhau, chen vai thích cánh đứng bên cạnh Thẩm Giai Nghi, hướng về phía ống kính lưu lại một hình ảnh có giá trị lịch sử.

Còn tôi, tôi chỉ dám nhìn chăm chăm vào ống kính cười ngây ngốc, hoàn toàn không dám liếc nhìn đôi mắt Thẩm Giai Nghi.

Đèn flash lóe lên.

“Bài hát ấy, mày viết tặng ai thế?” A Hòa cười hì hì nhìn vào ống kính, thì thầm bên tai tôi.

“Ờ, tặng người con gái tao yêu.” Tôi mỉm cười, không trả lời thẳng.

“Ai thế?”

“Phật dạy, không thể nói.”

“... vậy thì, cùng nhau cố gắng nhé?” A Hòa giơ hai ngón tay thành hình chữ “V”.

“Được, cùng nhau cố gắng đi.” Tôi ngoáy mũi.

Lạy giời lạy Phật, đừng để Thẩm Giai Nghi bị con dọa cho chạy mất đấy nhé!